

«Ola, min bror»

Yasser Arafat gikk, etter landingen på Fornebu 25. november, hånd i hånd med vår statsminister i skjønn samdraktighet. Arafat ble under festmiddagen på Akershus lovet en støtte på 15 milliarder i en femårsperiode. Alt lutter velvilje. Arafat hadde under Gulfkrigen kalt Saddam Hussein sin bror. Nå var Holst hans bror, sa han. Brorskapet med Saddam hadde kostet ham først og fremst Saudi-Arabias økonomiske støtte. Norge bidrar villig, må Arafat få inntrykk av, til å utjevne tapet.

Den neste som mottas og ber om vår støtte fortsatt er Nelson Mandela. Flott fredsprisvinner. Verdig og tillitsvekkende kriger mot apartheid. Får anledning til å holde politisk foredrag fra prekestolen i Oslo domkirke, med biskopen til stede og sangere og andre med knyttnevehilsen slik vi har sett den fra sovjetisk Øst-Europa. Norge har bidratt til å destabilisere Sør-Afrika ved handelsboikott og ved siden 1970 å forære 20 til 40 millioner årlig til ANC. Må gni seg i øynene over skuespillet. Er det ikke grenser for hva kirken kan brukes til?

I selskap med næringslivet forteller Mandela (på TV1 8. des.) at de svarte bare har nådd et mellomstadium i næringslivet; nå må de komme til storbedriftene. Norske næringslivsrepresentanter smiler blekt og blondt. Men har skjønt budskapet: Norske penger må bidra til at hvite ikke lenger skal beherske topp-økonomien. Må deles mellom «hver søster og hver bror». Norge har lovet ANC økonomisk støtte iallfall til ANCs herredømme er vel i mål, i et land med naturrikdommer som får vår egen «oljeriksom» til å fortone seg som småpenger. Er det nødvendig? Bortsett fra for Mandela?

Den neste som melder seg med krav om støtte er en nordmann med minstepensjon. Det ødelegger tegningen litt. Men du verden hvor betydningsfulle vi er blitt på verdensscenen. Til å glemme såvel VMs flotteste håndballjenter og OL. Og milliardunderskuddet på statsbudsjettet.

Anton Olstad

Misforståelse om innvandrere

Hovedinnholdet i et innlegg i HA 3. desember var at flyktninger, kvoteflyktninger, militærnektete, familiegjenforente var ikke innvandrere, men flyktninger. Innsenderen mente at norske flyktninger til Sverige under krigen også var innvandrere hvis fremmede som søker til Norge nå er innvandrere. For det første: Bare 3—5 prosent godtas som flyktninger og trenger asyl (sikkerhet). Resten blir her av humanitære grunner, dels fordi det er synd på dem og dels fordi myndighetene settes under et voldsomt press fra innvanderorganisasjoner, presse og NRK i en kampanje som nærmer seg meningsensretting, meningsterror.

For det andre: De første flyktningene til Sverige fylte et behov for arbeidskraft i et Sverige som hadde tusener innkalt til beredskapstjeneste. De færreste fikk flyleilighet videre til England, og etter at Sovjet kom med i krigen, ble den lange veien østover til England stengt.

Noe har kanskje dagens innvandrere til Norge og de norske flyktningene til Sverige felles. De som ble sendt på tømmerhogst eller torvhugging kunne bli offer for flyktningesjuken av skuffelse. Slik en del bosniere ikke får forholdene på statens flyktningemottak til å stemme med transportbyråenes beskrivelse og egne forventninger til innvanderlandet Norge.

En annen forskjell er at London-regjeringen gjennom «leggasjon» i Stockholm ga sosial og økonomisk hjelp til de norske flyktningene som kunne ha problemer med å leve av det de tjente på sitt eget arbeid. Etter hvert sørget «leggasjon» for at alle fikk klær, som sko, dress o.l. og kappe, og «Kjesäterkoffert». Da innkallingen til det som senere ble militærleirer kom, fikk flyktningene forsørgerbidrag til familie, også familie i Norge, ble avlastet (på betingelser) gjeld og økonomiske forpliktelser. De norske flyktningene i Sverige var ingen økonomisk belastning for Sverige. Tvert om. Flyktningenes eget arbeid og inntektene fra den norske handelsflåten sørget for underholdet.

Hovedforskjellen er at de innvandrere som nå er kommet til Norge ser ut til å slå seg ned her, delvis fordi enkelte land ikke har noe valg, delvis fordi velferdsgodene i Norge mangler i hjemlandet.

Men de norske flyktninger i Sverige reiste hjem igjen, på den norske stats regning. Bare noen få slo seg ned i Sverige og ble virkelig innvandrere, fikk svenske koner og svensk familie.

Den som lettvtint sammenlikner norske flyktninger til Sverige med dagens innvandrere til Norge, bør kjenne til dette.

Anton Olstad

104965